

אלה הדברים שהם כתבו לתבנית החינוך המוזהב - הרבה מהם בגוף שני - לכבוד לערב הסיום. בוטחים בכם, מחזיקים אצבעות להמשך דרככם, ואוהבים אתכם מאד.

תר חכם

היום אני מסתכלת על התבנית ומבינה שהיא בדיוק כמו תבנית של עוגה, מסתכלת על עצמי ומבינה שהתבנית בעצם הפכה אותי למי שאני. כשהגעתי לכאן בכתה א' הייתי אוסף של חומרים ואת תבנית דאגת לערבב את הכל יחד וליצור תערובות אחידה, עזרת לי לחבר את כל החלקים שלי למשהו אחד ואם היה משהו חסר את עזרת לי לחפש אותי ולא עזבת עד שמצאתי. ואחרי שהכל כבר היה במקום את המשכת לתת לי את החום הזה שעוגה צריכה בשביל להאפות, וילדים צריכים בשביל לגדול.

ועכשיו כשאני כבר ילדה גדולה אני יכולה לטעום ולהגיד שהטעם לא מושלם אבל הוא מדויק. כי את לימדת אותי שאף אחד לא מושלם, אבל כל אחד הוא בדיוק איך שהוא צריך להיות וגם אני. ועכשיו אני ממשיכה, יוצאת אל העולם מהמקום המוגן הזה. עכשיו אני נפרדת.

זה קשה כל כך וכואב כל כך, אני מרגישה מין תחושת אי נוחות בכל הגוף והדמעות לא מפסיקות לזלוג. אני לא יודעת איך יהיה לי בהמשך... אבל אני יודעת שלאן שאמשיך אני לא אמשיך לבד, את תמשיכי איתי. תמיד מאחורי. יש לי בלב מקום גדול כל כך רק בשבילך, מקום מלא בכל האהבה שנתת לי, ועכשיו כשאני ממשיכה אני מבטיחה לחלק בעצמי את אותה האהבה, אז תודה לך תבנית אהובה. תודה על הכל!

שי ניומן

אף-פעם לא היה לי רגע שבו באמת הבנתי שאני עוזב אותך, עם כל הכנות אני גם לא חושב שאי-פעם אוכל להבין זאת. אני כנראה לא אתגעגע אליך לנצח, ואולי בעתיד הרחוק לא אוכל לזכור אותך באותה הבהירות שאני זוכר אותך היום. אבל את הדברים שלימדת אותי ואת הכבוד שאני רוחש לך, אזכור תמיד. לימדת אותי את המשמעות של חברות אמת ואיך לתמוך בחברים שזקוקים לך. לימדת אותי כיף של למידה ושיתוף של ידע אם האנשים מסביבי. בזכותך אני יודע איזה מין בן-אדם אני רוצה להיות כשאגדל ושעליי ולחיות בדרכי שלי ולפי הערכים והעקרונות שעזרת לי לקבוע לעצמי כדי להיות אותו אדם. בעזרת האווירה הבטוחה, האהבת והעוטפת שלך נתת לי את הביטחון לגדול להיות מי שאני באמת, ולמרות זאת, אני לא מצטער שאני עוזב אותך, כי לימדת אותי יותר מכל איך להסתדר בעצמי, ולמצוא את המקום הנכון והמתאים לי בעולם הגדול. תודה.

גל גורן

תבנית יקרה,

ה-9 שנים שהייתי פה אצלך לימדו אותי הרבה.

זה לימד אותי הרבה על החיים וגם קצת דברים אקדמיים.

על החיים למדתי שלא משנה מה אני אעשה אני רק צריכה לשחרר כדי להנות ולהיות אני. לימדת אותי שלא משנה מה חושבים עלי, העיקר זה שאני אהיה עצמי ושאני אקבל את עצמי כמו שאני. את עזרת לי למצוא את הדרך הנכונה בשבילי לפתח קשרים עם אנשים ולהראות להם מי אני. עזרת לי למצוא את הדרך הנכונה בשבילי לחיים ולמה שאני באמת אוהבת ורוצה לעשות עכשיו.

ב-9 השנים האלה הרגשתי מי את וכמה שאת מיוחדת. כל שנה

גיליתי דברים חדשים עליך ובגלל זה רציתי להישאר גם כשהיו רגעים קשים, כי סקרנת אותי מאוד באופי שלך.

אני מרגישה שיש עוד הרבה דברים אבל אני לא יכולה להסביר אותם. החיבור שלי אליך כל כך מיוחד וחזק, שאני לא מצליחה

להסביר את הרגשות הנוספים שלי אליך.

תודה רבה על הכל, היה לי כיף להכיר אותך, הייתי רוצה להישאר עוד וחבל לי שעדיין לא נפתח פה תיכון.

באהבה גדולה.

תמה דורון

פה זה הבית שלי.

וכאן גדלתי כמו שאני אמורה להיות בלי הצגות ופוזות.

כי כאן אני מרגישה חופשית, בטוחה, נאהבת.

אני אפילו לא יכולה לנסח את כל זה במילים, כי אין מילים

שאני יכולה לחבר שיתארו את זה במדויק.

ואני לא רוצה לפספס שום פרט. אני רוצה שזה ישמע בדיוק כמו

שזה. ואני רוצה לזכור את הכל, כי כל כך טוב לי פה.

אני לא רוצה לעזוב, וכל כך קשה לי עם העובדה שאני חייבת.

אבל המקום הזה לימד אותי המון. יש לי את הכלים להמשיך הלאה,

ואני יודעת שזה תמיד יהיה הבית שלי ושהוא תמיד יקבל אותי

אליו.

אני רוצה להודות לו על הכל. על הדברים הטובים והמדהימים

שקרו לי פה, וגם על הקשים.

כי מכל, בגלל, ובזכות הדברים האלה, נעשיתי מי שאני.

גיל ניומן

אני תמיד אזכור את התבנית. תמיד היה לי בה טוב, וקבלתי ממנה המון:
מהמורים ומהעידוד והתמיכה הבלתי פוסקים שלהם קבלתי את האומץ לנסות, ומכל העליות בטיולים ומכל הפרויקטים קבלתי נכונות להתאמץ ולעזור, ואלו מתנות שאני אשמור תמיד.
אני לא מאמינה שזה הסוף, שאני לא אלמד פה יותר, לא אחזור לביה"ס הזה. קשה לקלוט את זה, קשה לי להיפרד, וקשה לי לעזוב את התבנית.
אבל אין לי ברירה. אני חייבת לעזוב. וכמה שזה קשה, אני יכולה לעשות את זה. ואני יכולה לעשות את זה רק בזכות התבנית. בין כל הדברים שהיא נתנה לי, נמצאת היכולת להתגבר על קשיים ושינויים, להתמודד איתם ולהשלים איתם.
עם המתנה הזו, ועם כל השאר, אני יוצאת מכאן, מוכנה לעתיד חדש.

מאי אוקס

נכנסתי לכיתה וישר הרגשתי שיש כאן משפחה ומשהו מיוחד. אף פעם לא חשבתי שאני אכיר מקום כזה ואנשים כאלו. ראיתי שלכל אחד יש כאן מקום וכל אחד מרגיש בבית. לא חשבתי שזה יקרה לי וגם לא חשבתי שאני רוצה את זה. אבל מהר מצאתי את המקום שלי, וזה גם הרגיש כמו הבית שלי, ושאני חלק מהמשפחה התומכת, הסומכת, והמיוחדת הזאת. אז ראיתי שהדבר הכי חשוב בחיים זה משפחה. למדתי שהדברים החומריים הם לא הכי חשובים בחיים ולא צריכים להוכיח את עצמך לאף אחד או להיות מישהו אחר. כל אחד מי שהוא וכולם מקבלים אותו בדרך שלו. לא חשבתי שתהיה לי ההזדמנות כזאת משמעותית ואני כל כך מודה על זה.

מתן הילמן בחר לשיר לתבנית את השיר Father and Son

זהר סרוק - ז'יפה

שש שנים, תבנית שלי. שש שנים מופלאות מחיי בייליתי איתך. הגעתי אליך שבורה לרסיסים. ילדה קטנה בכיתה ד' שעדיין לא יודעת מי היא. ואת הרמת אותי תבנית שלי. חיברת אותי בחזרה לנערה שאני היום. את הכנסת אותי תחת כנפייך ודאגת לי היטב לכל צרכיי. הצבת בפני אתגרים שלעיתים חשבתי שיהיו גדולים מכדי שאצליח לעבור אותם. אבל את הכרת אותי. את כל החלקים בי שלא חשבתי שבכלל קיימים, וידעת להציב לי בדיוק את האתגרים שהייתי צריכה. את אימנת אותי להיות חזקה. את אימנת אותי ליום הזה שבו אצטרך לעזוב ולצאת אל לעולם. ואני מניחה שאני מוכנה עכשיו. ואני מבטיחה תבנית שלי שאני אעשה אותך גאה.

אוריה מסס

החלטתי. בשנה הבאה אני עובר לפנימייה הצבאית לפיקוד. התלבטתי המון בינה לבין יס"א, פנימייה אחרת. לא ידעתי מה לעשות. כולם אמרו לי דברים כמו לחשוב מי אני רוצה להיות כשאגדל, מה כל פנימייה תיתן לי, מה האופי של כל אחת מהן וכו'. . . ניסיתי, אבל זה לא עזר, עדיין לא ידעתי לאן אני רוצה ללכת. אז במקום כל זה חשבתי מי אני.

אני יודע מה הערך של חברות אמת, של הידיעה שיש אדם שהיית מקריב את החיים שלך בשבילו ושהוא היה עושה אותו דבר בשבילך. אני יודע מה הערך של אחריות, של היכולת לדאוג קודם כל למי שבאחריותך, למי שצריך את הדאגה, את העזרה ורק אחר כך לעצמך. אני יודע מה הערך של כבוד ושוויון, כבוד לכל אדם באשר הוא וכבוד לזכות שלו לחיות. כבוד לזכות של כל אדם, חבר או אויב, למות בכבוד.

אני יודע מה הערך של הגבורה הנדרשת כדי להתייחס לאויב בתור בן אדם, לא משנה מה הנסיבות או מה הוא עשה, ולדעת שגם אם אתה צריך להרוג אותו אתה תעשה את זה בדרך הכי מכובדת וראויה שתוכל.

חשוב לי לדעת שאני כאן בזכות עצמי, שאני לא צריך טובות מאף אחד ואני לא חייב כלום לאף אחד. לדעת שאת מה שיש לי אני הרווחתי, כולל את הזכות לחיות במדינה שלנו. אני נמצא כאן בזכות צבא הגנה לישראל, בזכות כל החיילים שהקריבו מעצמם משהו, לפעמים אפילו את החיים שלהם, וחשוב לי להחזיר את החוב הזה, כי אני חייב להם את החיים שלי, מכיוון שאת מה שהם איבדו אני לא אוכל להחזיר, הדרך שלי להחזיר להם היא להעביר את אותה זכות לחיים שהם נתנו לי הלאה, לדורות הבאים, ולעשות כל מה שאני יכול בשביל להשאיר פה מקום טוב יותר ובטוח יותר לבאים אחרי.

אני רוצה ללכת לפנימייה הצבאית כי כל הערכים האלה קיימים אצלי בדיבורים, במחשבות, אבל לא במעשים, אני רוצה להפוך אותם רעיונות למעשים, לדרך חיים. אני חושב שלתבנית יש חלק מאוד משמעותי בהחלטה הזאת. ההחלטה הזאת נובעת מתוך זה שאני יודע מי אני, ואני יודע מי אני בזכות התבנית. התבנית לא יצרה את מי שאני, היא עיצבה אותי וטיפחה אותי, אבל לא יצרה אותי. התבנית לא לימדה אותי מי אני, כי היחיד שיודע מי אני באמת זה אני. מה שהתבנית עשתה זה ללמד אותי לדעת מי אני, היא סללה לי דרך אל עצמי. היא נתנה לי כלים להבין מי אני וכך לבחור בדרך המתאימה לי. אני לוחם בטבע שלי והתבנית לא יוצרת לוחמים, אבל היא מלמדת כל אחד להבין מי הוא. אני עוזב את התבנית והולך למקום מאוד שונה, אבל אני לא משתנה. אני שומר על האופי שלי, עלי, על מה שהתבנית נתנה לי, ממשיך עם זה הלאה ונותן לעולם את מה שקיבלתי.

אליס מגנז'י

איך אומרים תודה ?
אני פוחדת לכתוב את המכתב הזה כי אני פוחדת להשאיר את התבנית מאחור – ופיסה ממני יחד איתה
לפעמים אני שומעת אותה לוחשת לי, מספרת לי סודות וסיפורים, והיום – אני שומעת אותה חזק וברור יותר מאי-פעם, ועמוק בפנים אני יודעת שזאת הפעם האחרונה שאשמע אותה. וזה מה שהיא לוחשת...

זה בסדר להיות חלשה, כי משם בא החוזק
זה בסדר להיות מפוחדת, כי משם בא האומץ
וזה בסדר להיות חשופה, כי משם באה העוצמה
את תמעדי, תפגעי, ותפלי אבל כל פעם מחדש את תקומי – אני מבטיחה. תהיי אמיצה כשקשה ותמצאי את החוזק בתוכך להמשיך – כי אני יודעת שאת מסוגלת. תסללי לעצמך את השביל הנכון ותבני אותו, צעד אחר צעד. ובכל צעד שתעשי, תשאירי טיפה מעצמך, תשאירי פיסה קטנה מאחור, פיסה של טוב, לאדם הבא שידרוך שם. תשמחי, תתאהבי ותאהבי, ולעולם אל תפסיקי לחפש את המשמעות שבעומק החיים. תמיד תגלי את הטוב שמאחורי כל זוג עיניים שתפגשי. תלחמי בכל הכוח בשביל מה שאת מאמינה בו, ותאמיני במשהו ששווה להילחם בשבילו. תסכימי לעצמך לטעות ותדעי שאת מסוגלת לעמוד בכל מה שהחיים מביאים איתם – כי את חזקה. תתני לדמעות לזרום ולשטוף איתם כל טיפה של כאב ממך, וגם אם נשאר קצת, תדעי שזה בסדר. תתגעגעי ותרגישי את האובדן – וכשזה הופך לקשה מידי, ותרגישי שאת כבר לא יכולה יותר, אני אהיה פה לתפוס אותך. תמיד. תחיי את חייך בגאווה ובראש מורם. תקבלי את עצמך עם הטוב ועם הרע, ותסכימי לעצמך להיות מאושרת עם חוסר השלמות. אל תפחדי להיות אנושית.

ועכשיו אחרי כל זה, אני יודעת שאני מוכנה לצאת אל העולם. יודעת שאני מסוגלת להכלל. שאין הר גבוה מידי או תהום עמוק מספיק שלא אוכל לחצות. יכולה להקריין את כל כולי החוצה ולהאמין בעוצמה שלי – ולבטוח שיהיה בסדר. ולבסוף, אני לעולם לא אעזוב את המקום הזה, גם אם ארצה בכך. אני כבר לא יכולה. הוא חקוק עמוק מדי בתוכי כדי שאוכל לעשות זאת. ועכשיו כשאני עוזבת אני לוקחת איתי פיסה קטנה מהמקום הזה שתמיד תישאר בתוכי. וכמו שהתבנית לחשה, משאירה פה אחרי עקבות – ובכל עקבה אני משאירה חלק ממני. חלק קטן של אהבה, וחלק קטן של אושר, חלק קטן של תקווה וחלק קטן של סליחה, בשביל האדם הבא שידרוך בהן. ומדליקה ניצוץ קטן בליבי שידריך אותי הלאה ויאיר לי את הדרך – ניצוץ קטן שהמקום הזה נתן לי. אני יוצאת מפה עם ראש מורם, מלאת גאווה ואסירת תודה על כך שניתנה לי המתנה לגדול, להכיר ולהאוב את התבנית.

אז איך אומרים תודה ?

יעל אדות

כשהגעתי לכיתה לראשונה, בתחילת כיתה ח', ראיתי המון פרצופים, וכולם היו שמחים ומאושרים לחזור לבית הספר.
היו שמחים לראות את המורים, אחד את השני ופשוט לחזור הביתה. לא הבנתי את זה עד שבאמת חוויתי את זה. את האווירה הבטוחה והפתוחה,
ואת הקרבה בין כולם.
זה דבר מיוחד, ואני כל כך מעריכה את זה ומודה על זה. גיליתי פה הרבה על עצמי. התקרבתי לעצמי, לדברים שאני אוהבת בעצמי וגם וגם לאלה שאני פחות אוהבת.
למדתי להשלים עם איך שאני ופשוט להיות שמחה עם זה. ראיתי מה אפשר לעשות מחבורה של אנשים, איזו אווירה אפשר ליצור ביניהם ואיזו קירבה.
אני פה רק שנתיים, ובכל מקום שאליו אני פונה יש לי זכרונות מדהימים שלעולם לא אשכח.
אני כל כך מעריכה את זה שלאנשים פה באמת אכפת מה עובר אחד על השני, ושלמורים באמת אכפת הקשר עם התלמידים ואם משהו לא בסדר מדברים ופותרים את הבעיה
אז תודה, תודה על ההשקעה הזמן וההזדמנות שניתנה לי להכיר מקום שכזה.

שחר אלכסנדר

באמריקה כבר מספר שנים קבוצה קטנה וגדלה עומדת ברחוב ומחלקת חיבוקים חינם, מה שהם מנסים לתת אני מקבל פה יום-יום.
כל יום כשאני בא לבית הספר אני מקבל חיבוקים מאין ספור אנשים בכיתה, החיבוק הזה אולי נתפס כאמירת "שלום" מכובדת או כנימוס מוזר בין חברים, אבל הוא לא כך, החיבוק הוא לא המגע הפיזי בין האנשים וגם לא האהבה העוברת ביניהם, הוא אמריה פשוטה מאוד, אך משמעותית, "אני רואה אותך" זה מה שהוא אומר בשבילי, וזה לא ראייה של תסרוקת חדשה או של השקיות בעיניים, זו ראייה עמוקה אל מתחת למסגרת הגוף, זה ראייה של הלב, שמי שמחבק אותי נותן לי ואני מקווה שאני נותן לו.
זה מה שאני מקבל בתבנית, לא רק חיבוק אוהב, התבנית נותנת לי את החיבוק הזה, האמיתי, בלי לגעת בי, אני בא לבית הספר ואני מרגיש שרואים אל ליבי ולא אל מסגרותי, שרואים מה עשיתי בשיעורים ולא את הציון שקיבלתי במבחן בסופם, שרואים לליבי, ולא למוחי.
אני רוצה להגיד תודה לך, תבנית יקרה, על כל פעם שנתת לי את החיבוק החם והאמיתי הזה ולהגיד לך שאני אף פעם לא אשכח לחבק כמו שאת לימדת אותי.

זהר ונטורה

איך להתחיל. את מה שבאמת יש להגיד קשה להוציא על הדף. הגיע הרגע, הרגע שבו הבנתי ששלב מסויים מחיי נגמר ושאני צריכה לעזוב משהו מוכר ואהוב שיקר לי מאוד. וזה קשה, כי אני בכלל לא רוצה לעזוב. אני רוצה להשאר עוד טיפה ולהמשיך ולהרגיש בטוחה ומוגנת.

לעזוב בית זה לא דבר קל. בית חם ועוטף מלא זכרונות באויר ואנשים אהובים.

מקום שעבר איתי שלב ענק ומשמעותי מחיי.

הגעתי לתבנית בכיתה א', לא יודעת מי ומה אני, פשוט שמחה ומתרגשת מהתחלה חדשה. אחרי כל שנה חדשה שעברה מצאתי את עצמי בן אדם שונה ומשופר, מוכן קצת יותר לחיים.

פה גדלתי ופה חוויתי חוויות בפעם הראשונה. חלקן היו קשות וחלקן גם הפילו אותי. אבל הכי חשוב, פה למדתי איך לקום.

פה התחזקתי ופה נתתי לעצמי לפרוח. דברים כאלה ילכו איתי לאורך כל הדרך. נקודות אור קטנות שתמיד יזכירו לי להישאר מי שאני, להשתמש בכלים שקיבלתי ולמצוא את המקום שלי גם בסביבה שהיא לא הבית. גדלתי פה בתמימות. תמימות פשוטה. גדלתי

להאמין באנושיות, וגידלו אותי ככה ממחשבה תמימה שככה טוב לחיות. זכיתי להיות עם אנשים שאוהבים אותי כמו שאני וזה גרם גם לי לאהוב את מי שהפכתי להיות. ועכשיו אני שמחה ממי שאני ואני שמחה שאת החוויות הראשונות חוויתי פה, במקום מגונן וקסום שנותן לכל אחד את היכולת להתבטא ולהיות חופשי עם מי שהוא.

תודה על שהית שם בשבילי כשהייתי צריכה, שקיבלת אותי כמו שאני ושהית מקום שכיף לבוא אליו כל בוקר. תודה על כך שהראית לי את העולם מזווית אמיתית וכנה ועדיין שמרת עלי מוגנת מהדברים שבחוץ. תודה על הכלים שנתת לי שאיתם אוכל להתקדם בחיי על השביל הנכון.

הדמעות קצת חונקות וקשה לי לעזוב אבל אני משתדלת להסתכל קדימה ולקחת אותך איתי לכל מקום.

באהבה והערכה אין סופית.

גאיה גביש

אם רק היה אפשר להקפיא את הזמן.

אם הייתי יכולה להישאר פה, רק קצת, לנשום את האוויר הזה ולהרגיש את האהבה הזו.

אם רק הייתי יכולה לאחוז בתבנית עצמה בכל הכוח, להתחנן להישאר פה.

להסביר שאני אהיה טובה, באמת.

אני אשאר לעד בת 15. לא אגדל.

להתחנן שלא תגרש אותי, ככה מהר כל כך.

אני עדיין לא מוכנה.

אני עדיין לא מסוגלת להתמודד.

אלה המחשבות שעוברות לי בראש, כשדמעות של כעס וכאב מציפות את עייני, ואני מבינה שזהו. זה נגמר. אבל עמוק בפנים, אני

יודעת שזה הדבר הנכון כרגע.

אני יודעת שאני לא מגורשת, שהמקום הזה לא יעשה דבר לרעתי.

אני יודעת שלקחתי את מה שהייתי צריכה.

אני יודעת שגדלתי, התבגרתי.

אני יודעת שאני לא סתם נזרקת החוצה.

לא. התבנית תישאר איתי תמיד. ועכשיו היא יודעת שזה הזמן שלי לצאת אל העולם. זה הזמן שלי לעוף.

טאי זכור

חשוב לי להגיד תודה על כל השנים בתבנית.

על כל מה שהתבנית הביאה לי.

על כך שהתבנית הפכה אותי למי שאני.

על כך שהתבנית לימדה אותי כל כך הרבה על החיים ועל עצמי.

בתבנית יש אוירה של ביחד. כולם פה בשביל כולם וכולם יכולים לעזור אחד לשני. זה אחד הדברים שהתבנית לימדה אותנו.

אני יודעת גם שפה המורים סומכים עלי ויודעים מי אני ולמה אני מסוגלת.

הם לא ויתרו עלי אפילו כשהיה באמת קשה מכל סיבה אפשרית, הם

ידעו תמיד שאני יותר ממה שאני מראה.

מעין אברהמסון

אני פשוט עוד לא מאמין, לא מבין.
לא מאמין שבשנה הבאה לא אחזור כבר כתלמיד,
לא מבין שבשנה הבאה אני כבר עובר למשגב,
לא מאמין שעברו להן תשע שנים, והנה אני הילד הכי גדול בתבנית.
לא מבין שאני הט'ניק הגדול,
לא מאמין שתמיד אמרתי יום יבוא והנה בא היום,
לא מבין שאשאיר את כל הדברים פה מאחורי.
מאחורי אבל כמו תרמיל דבוקים לגבי ותמיד איתי במסע.
יחזקו אותי, יתמכו בי, ואדע שהם שם.
הם, כל הדברים האלה, הם אני. התבנית, זאת היא שאפשרה לי הכל.
היחס בין אדם לאדם, הכבוד, האכפתיות והאווירה שנוצרה פה בין
הילדים הכל כך מיוחדים שנמשכים לתבנית. החברים הטובים שלי,
ילדי הכתה.
אז הנה הגיע הזמן להמשיך, לקחת הכל על הכתפיים, לאסוף מהר את
כל הדברים שצברתי פה, ולהמשיך, פשוט להמשיך.
כבר ילד גדול, חזק מתמיד אני יוצא הלאה ומכתיים את כתמי התבנית
בכל מקום שאליו אלך.

ענבר כהנא

אני מסתכלת סביבי ואני רואה אהבה, אני מוקפת באהבה ובתמיכה,
מצאתי את המפלט שלי.
כשאני חושבת על המתנה הכי טובה שיכולתי לבקש זה להרגיש שייכת,
ואני בטוחה שהצלחתי למצוא את המקום שלי.
אני עוצמת את עיני ורואה את היום הראשון שלי בבית הספר, איך
הרגשתי זרה ומרוחקת ואיך עכשיו אני מרגישה שזה הבית השני שלי.
כשאני חושבת על השנה עולה לי חיוך על הפנים, אני מאושרת.
אני נזכרת בחוויות ובצחוקים, בשיחות ובכישלונות, יש לי הכל,
אני פשוט מאושרת!!
אז תסבירו לי למה הדמעות ממשיכות לזרום?

דורית וגנר

אני זוכרת את היום שהגעתי לפה בכיתה ו'. הייתי בטוחה שאני
אפגוש אנשים רעים.
ילדים שאכפת להם רק מעצמם, מורים שיגרמו לי להרגיש רע עם
עצמי, ויגידו "את לא שווה כלום".
עד שהגיעה ההפסקה אמרתי לעצמי כל הזמן בראש,
"הם ישנאו אותי, בטוח ישנאו אותי".
וכשהגיעה ההפסקה ראיתי ילדה יפיפיה וחייכנית מתקרבת אלי,
הסתכלתי סביבי וראיתי המון חיוכים, הם היו מופנים אלי.
אני תמיד אזכור את הרגע הזה, כי באותו הרגע הרגשתי אהובה.
הרגשתי אהובה כמו שלא הרגשתי בחיים.
אותם ילדים שחייכו אלי עכשיו הם החברים הכי טובים שלי. הם
המשפחה שלי.
כשאני איתם אני יכולה להיות באמת אני בלי שישפטו אותי. הם
עוזרים לי למצוא את החלקים היפים שבי, נמצאים לצדי גם
בזמנים קשים והכי חשוב הם מלמדים אותי לאהוב את עצמי.
אז אני רוצה להגיד תודה, תודה לתבנית שנתת לי את ההזדמנות
להוכיח את מי שאני באמת, תודה שנתת לי להרגיש שייכת.

שירה בן דרור

אני לא אוהבת לעמוד על במה. אני לא אוהבת שמסתכלים עלי, אבל
אני מתבוננת כל הזמן- בעצמי, בחברים, במורים ובטבע, מתבוננת
ויוצרת.
אני לא אוהבת להעמיד פנים שאני מישהי שאני לא, אני אוהבת
להראות לאנשים, מי אני באמת.
אני עוד זוכרת שכשהייתי קטנה, כולם היו נועצים בי מבטים,
כי נראיתי שונה. שנאתי את זה.
בית הספר לימד אותי להתעלם מזה והראה לי שבטוח להיות מי
שאני.
בית הספר עזר לי לגדול ולהתפתח, הוא עזר לי לגלות את כוח
היצירתיות שלי ונתן לי כלים להתמודד עם החולשות שלי, למדתי
להפתח ולרכוש חברים חדשים.
היחס האישי והכבוד שקיבלתי מהמורים תרמו לביטחון העצמי
שלי, אז תודה לתבנית החינוך המוזהב, שקיבלתם אותי כמו שאני
ותודה שתמכתם בי כל הדרך.
עכשיו אני מוכנה לצאת לדרך חדשה במקום אחר, עכשיו אני סוף
סוף מוכנה להתחלה חדשה.

שגיב אברמוב

אני לא חושב שיש באוצר המילים שלי מילה שתבטא מה אני מרגיש עכשיו. מעין עצב מהול בהתרגשות ושמחה. אני מסתכל על הילדים הצעירים, כל האיכויות שהמורים מנביטים בהם. הם נותנים לך את הכלים שיעזרו לך להבין מי אתה ואני מלא הערכה על כל זה.

אני זוכר, ביום הראשון בכתה א' אמא ליוותה אותי לתבנית ובמבט בטוח השאירה אותי בכיתה. פחדתי, חששתי, פרצופים לא מוכרים חייכו אלי לשלום. שחר חברי הטוב בחיוך גדול הכריז שאני יושב לידו. כמעט 9 שנים עברו מאותו יום. 9 שנים שבהם צחקתי, בכיתי, התרגשתי, שמחתי, נפלתי וקמתי. עזרתי, נעזרתי, פישלתי, תיקנתי, כעסתי, שנאתי, אהבתי ונאהבתי. 9 שנים שעברו מהר מדי. אני הולך עם הפנים קדימה כשהתבנית תומכת בי מאחור. התבנית תמיד תהיה חלק ממני. אבל כל זה נראה כל כך קטן עכשיו. אני לוקח את הכל איתי, כחלק מגופי וממוחי. טביעת האצבע שלי - לכל אחד מכם יש חלק בה. אלה שאהבתי ואלה שפחות, כולם, כולכם חלק ממני דרך בית שבילים מדרכות מחפשים עוד עתיד בלי לראות. הייתי רוצה להקפיא את הרגע הזה ולנצור אותו בזכרוני, במוחי ובנשמתי עוד רגע אחד, עוד שניה אחת פשוט לעצור, לנשום עמוק ולהסתכל מה הייתי ומה אני רוצה להיות, לחייך, להתרגש, לברך על כל מה שקיבלתי ולהמשיך הלאה.

גלי תמיר

כשהייתי קטנה, תמיד שאפתי להגיע להיות במקום אחר. להיות בטוחה בעצמי, להאמין שאני יכולה לעשות הכל, שהאנשים סביבי יאמינו שאני יכולה לעשות הכל. אני זוכרת, בבית הספר היסודי הקודם, הייתי "הילדה החלשה". שנאתי את זה. ידעתי שאני מסוגלת ליותר, ותמיד פחדתי מה יחשבו אם אני אעשה ככה או ככה. כשהגעתי למעלה צביה, ראיתי את האנשים מסביבי. אף אחד לא היה מאיים, כולם רק רוצים לעזור, רק רוצים שאני ארגיש שייכת. ישר ידעתי שפה זה המקום שלי. עם הזמן רק הבנתי יותר שאני יכולה להיות מי שאני באמת, להוריד את המסכות, מבלי לפחד ממה יחשבו או מה יגידו. למדתי להיות שלמה עם עצמי עד הסוף, למדתי איך להסיר דעות קדומות, איך לתת מעצמי ואיך לקבל כל אחד כמו שהוא. למדתי איך לפתח קשרים ואיך לשמור על קשרים ישנים, ושהכל אפשרי אם רק רוצים מספיק. למדתי לעשות כל דבר מהלב, ולא "כי צריך", והתוצאות באמת טובות בהרבה. בזכות התבנית אני עכשיו מי שאני, ומי שתמיד שאפתי להיות. קיבלתי פה הזדמנויות מדהימות שאולי לא יהיו לי בשום מקום אחר, ואני אסירת תודה עליהן. מצאתי כאן חברים לכל החיים, ואלה שלא ישארו בקשר, תמיד ישארו בלב. ועכשיו אני צריכה שוב לחזור למה שהיה, אבל הפעם עם כל הכלים שרכשתי פה, בתור מישהי חדשה. כולנו יוצאים לדרך אחרת, כל אחד לבד, אבל כולנו ביחד. מבחינתי הפרידה הזאת היא רק פיזית, כי אני יודעת שלעולם אני לא אשכח את מה שהיה פה, ולעולם לא אפסיק להודות.

מכתב תודה של אלון שכטר, שהתארז בחבורה חלק מהשנה האחרונה

בכל חי, לא מצאתי מקום טוב. אם אצטרך לספור כל מסגרת, שתי ידי לא יספיקו.

והיה לי רע. רע, כואב, קשה, גועלי, מחליא, כבד, קל, מסובך, מסובב, לא טוב. אני זוכר, כשהייתי בגן, הייתי בורח הביתה לשחק עם הכלבה שלי. לפעמים היו באים להחזיר אותי לגן, והייתי נוהל את הדלת.

כשהגעתי לבית הספר היסודי, הייתי בורח משיעורים. אני זוכר את המורים מחפשים אותי בזמן שהתחבאתי בקצוות העצים ובתוך השיחים. המורים ראו אותי בתור תלמיד והתלמידים לא ראו אותי.

אני זוכר, כשהגעתי לבית ספר התיכון והייתי צריך להגן על עצמי. בניתי חומות, הגנות, ושיטות לא לתת מעצמי. לאט לאט נרקבתי מבפנים, עד שבעזרת דחיפה מסוימת כל ההרקה שלי התנפצה לי בפנים ונשארת חשוף.

ובחוסר אונים הזה הגעתי על מקום שנקרא, אמרו לי, "תבנית החינוך המוזהב". וידעתי שפעם פתוח צריך לכסות, למנוע זיהום.

אבל כשהגעתי למקום הזה, בפעם הראשונה, הפצע שלי נשאר נקי, ויכול היה להתאחות בעזרת עצמו.

הרגשתי שנכנסתי לחדר רחוק מהעולם, אל מקום משונה ומוזר שבו כולם אוהבים את כולם.

העולם הזה שבר את האיזון של חיי. כבר לא ידעתי מה זה ללכת בקו ישר. אתם, מוצאי העצמיות, הבאתם לי את הפיסגה הכי גבוהה, התחתית הכי חשוכה, השקט והרעש והכעס והשמחה, וכל צבעי הקשת משחור ועד לבן.

ועכשיו אני יכול להגיד, לראשונה בחיי, שאני באמת בסדר. אין מילה שבה אוכל להביע את תודותי בצדק, אז פשוט אגיד.

תודה לכם, מוצאי העצמיות.

עדן שם טוב

אני מסתכלת מסביב בעיניים שלא מפסיקות לדמוע.

אני שומעת את כל הילדים שאני מכירה כל כך טוב קוראים את המכתבים, ומלאה בזיכרונות, מכיתה א' ועד היום.

רגעים של אחדות, של למידה, של שמחה ואהבה. אני נזכרת במריבות, בקשיים, בפיוס ובחברות.

הילדים שמסביבי עכשיו, הם החברים שלי. ואני גאה ומאושרת בכל אחד מהם. עברנו כל כך הרבה ביחד.

אני יכולה להחליף את הפנים שלהם בפנים שהיו לפני כמה שנים. מפוחדים וסקרנים. מי היה מאמין שעכשיו אנחנו אלו שעוזבים?

מחייכים ובוכים ביחד, שלמים עם עצמנו, בוגרים ומאוחדים.

אני רואה את ההתקדמות ומרגישה את האהבה וכל כך שמחה להיות חלק.

אמרו לי שבן אדם הוא שיקוף של הבית והחינוך שקיבל.

ואני מאושרת על הזכות שקיבלתי לשקף את התבנית.

לשקף את הערכים והאיכויות. כל אחד הוא יחיד ומיוחד.

אז נכון, זאת השנה האחרונה והגיע הזמן שלי לעזוב את התבנית ולהתחיל חלק חדש בחיים שלי.

אבל כל הדברים שלמדתי בה לא עוזבים אותי. כי הם כבר חלק ממני.

עוזרים לי להמשיך בשלבים הבאים.

עוזרים לי להתנהל נכון עם אנשים, לכבד, להסתכל בגובה

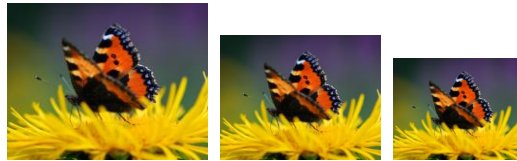
העיניים, לשאוף לשלום ואחדות, שיתוף פעולה ואהבת האחר, ועוד כל כך הרבה דברים..

אז אני רוצה להגיד תודה ענקית לכל האנשים ששמים יד ומשקיעים בשביל שתהיה לנו תבנית.

שמאפשרים לנו להפוך את בית הספר לבית, ולקבל את החינוך הכל כך מיוחד הזה שבזכותו אני מי שאני היום.

באהבה והערכה בלי סוף עדן

להתראות חמודים,

נתגעגע אליכם - בואו לבקר!